היה נוטל פרק שלישי סוטה

מסורת הש"ס

וכל הנשואות [לכהנים] מנחותיהן נשרפות. ואפילו קרב הקומץ כהלכתו ולא נטמאו נשרפין שיריים בנית הדשן כדמפרש בגמרא: **כהנת.** בת כהן: **מנחה נאכלת.** דכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל כתיב (ויקרא ו') אבל (ב) כהנת הנשואה לישראל נאכלת וכן כהנת אלמנה וגרושה שהביאה מנחתה נאכלת: **כהנת מחללת.** מן התרומה ומן הכהונה אם נעבדה לפסול: **וכהן אין מחללו.** אם נשא גרושה זונה וחללה. וטעם דכולה מתני' מפרש בגמ' (ב): **כקדשי קדשים.** חטאת ואשם ומנחה בכולם כתיב (ג) כל זכר בכהנים (ד)[ואכלנו]: **מה כהן אינו נאכל.** בישראל נמי קמיירי: **אינו פורע ופורם.** כשהוא מנוגע פורע ראשו ופורם בגדיו: **האיש מדיר את בנו.** קטן בנזיר וחלה הנזירות עליו אפילו לכשיגדל: **מגלח על נזירות אביו.** אם נדר אביו בנזירות והפרים קרבנותיו ומת והיה בנו נזיר הכן מגלח ביום מלאת ומביא קרבנות שהפרים אביו: **מקדש את בתו.** מקבל קידושי בתו קטנה שלא מדעתה: **מוכר את בתו.** לאמה כשהיא קטנה: **גמ' מנחותיהן נשרפות.** אחת מנחת סוטה ואחת מנחת נדבה: **מפני שיש לו חלק בה.** שהוא מקריבה משלו וכתיב (ג) כל מנחת כהן וגו': **ואינה עולה כליל** (ב) **שיש לה חלק בה.** שלכפרתה היא באה ואין מנחת זר וכת כהן קריבין כליל בלא קמיצה: **השיריים קריבין לעצמן.** לאחר שקרב הקומץ: **קרי לאן כל שממנו כו'.** כי כל שאור וכל דבש לא (ה)תקריבו לה' (ויקרא ב) הוה ליה למכתב למה ליה למכתב ממנו אלא למדרשיה נמי באנפי נפשיה לא תקטירו כל שממנו עולה כבר אשה לה' ושל בכלל לאו זה בשר כל קרבנות חוץ מעולה ושל בכלל זה שירי מנחות והכא נמי דלמא בתר חלק שלה אית לן למיזל והוה ליה תקטירו דקומץ וכל הקטרת הקומץ קרב בעצמו ואינו נקמצת ור' שמעון דריש לקרא התם וכי נאכר והיתה לכהן כמנחתו והלא לא נאכר אלא כמנחה והאי קרא במנחת חוטא כתיב ודריש לה הכי ואם כהן הוא תהיה לו כמנחת חוטא של ישראל מה מנחת חוטא ישראל שריה נאכלין אף זו שריה נאכלין ת"ל והיתה לכהן כמנחה לענין קמיצה ולא לאישים כמנחה הא כיצד הקומץ קרב בעצמו והשיריים קרבין לעצמן. ור' אליעזר סבר ליה כאבוה דבני קמיצה ומיהו שירים קרבין לעצמן ליה דכל שממנו לאישים כו' אלא קומץ קרב לעצמו והשיריים מתפזרין לאיבוד ל"ה:

האומרת טמאה אני. ירושלמי האומרת טמאה אני לא כחטאת שמתה בעליה היא וחטאת שמתה בעליה יצאו המעות ליס המלח דמיא לאשם תלוי אם שנאמר דמיון אם משנאמר בכלי מ"ר מתני' דמיא לאשם תלוי שנאמר דמיון אם משנאמר נודע לו הדם יפסל והכשר יצא לבית הסריפה: **כל הנשואות לכהנים מנחותיהן נשרפות.** פרש"י אחד מנחת סוטה ואחד מנחת נדבה ואיתיה מנחת נדבה מה תלן יש לו בה והא אפילו רבי יהודה דאומר בפ' אין בין המודר (נדרים דף לה:) אדם מביא על אשתו כל קרבנות שהיא חייבת דווקא שהיא חייבת כדמפרש בספרי כגון אם [הקיפה] נזירות בראשה ואילנה את השבת דומיא דמנחת סוטה שהיא חובה דליף לה מוהביא את קרבנה עליה כל קרבן שעליה אבל מנחת נדבה מודה רבי יהודה שאינו מביא וי"ל משום הכי יש לו חלק משום דקי"ל מה שקנתה אשה קנה בעלה כדתנן בפ"ד דנזיר (דף כז.) אם שלה היתה בהמה החטאת תמות וקא דייק בגמ' מנא לה מה שקנתה אשה קנה בעלה הלכך יש לו חלק בה אפילו לרבנן דפליגי אדר' יהודה ואמרי דווקא קרבן שמכשירה לו מביא עליה דמה שקנת' קנה בעלה מיהו בירושלמי דפרק היה מביא משמע דבמנחת סוטה אייבי והכי אימת הטם מנחתה מלמד שהיא קדשה לשמה כשם שהיא קדשה לשמה כך היא קדשה לשמו ותני רבי חייא ופליג ליקרב כליל אינה יכולה מפני שותפתה של אשה לאכול אינה יכולה מפני שותפתו של איש [אלא] הקומץ(ד) לעצמן והשיריים קריבין לעצמן ואת אומר מנחתה אלא מה דאשתעי קרא אישתעי מתני' ותו התם והביא את קרבנה עליה בעלה מהו שיפרים עליה חוץ מדעתה מכיון שיש לו שותפות במנחה מפרים עליה חוץ מדעתה וא"ת מאחר שיש לו חלק בה מ"כ הוא לה מנחת שותפות ואומר בפ"ק דזבחים (דף ה:) הנא מנחה לשני בניו ומת קריבה ואין בה משום שותפות הא יש בה משום שותפות אינה קריבה משום דכתיב בה נפש והכי קתני בסיפרי בהדיא וי"ל כיון דעיקר כפרה משום דידה נפש קרבין בה דהא הנא מנחתו לשני בניו דמסיק התם (דף ו.) דקנין להו אלמא משום דמכפרי קרבין ביה נפש: **הקומץ** קרב בעצמו. וא"ת אמאי לא שדינן לכולה מנחה בתר דידה והו שייריה נאכלין כדאמר בפ' אין בין המודר (נדרים דף לו:) ואיתא בפ"ק דזבחים (דף ו.) ובפ"ק דתמורה (דף כ:) מתכפר עושה תמורה והכא היא מתכפרת במנחה זו י"ל התם מיקני למתכפר כולי זבח ואין לו למקדש חלק בו אבל הכא יש לו לבעל חלק במנחה: **דמסיק** להו לשום עצים. רש"י פי' דימא הכי אם ראוין הן להקטיר ולא היתה ראויה לקמוץ וכו' ותימה מאי מנא שייך הא ודאי כאילו מעורבין שייריה וכו' ותימה מאי מנא שייך חטאת שנתערבו דפליגי בה ר"א ורבנן (זבחים עז.) דלא שייך בה מנאי דליכא שום ספק אלא ודאי מקלמן ראויה להקטיר (ד)ומקלמן לאכול ולהקטיר ואותן מה שבאותן אין ראוי להקטיר לשם עצים בכל מקום שהוא ולא שייך שום מנאי וכמדומה דרש"י נקט לי' אגב שעסיק דהכיא דפרק נוטלין על האנוסה (יבמות ק.) דתנן בהנת שנתערב ולדה בולד שפחתה נותנין עליהם חומרי ישראל וחומרי כהנים ומפרש בגמרא דמנחתם נקמצת כמנחת ישראל ואינה נאכלת כמנחת כהנים וכולה סוגיא כי הכא והתם ודאי שייך מנאי כשהאחד מקריב מנחה אינו יודע אם כהן הוא או ישראל ולריך להתנות כמו שפירש רש"י כאן והא דתנן בהקומץ רבה (מנחות דף כג.) נתערב קומצה בשיריה או בשיריה של חבירתה לא יקטיר אית לן למימר דסתמא כרבנן דפליגי אדרבי אליעזר: **הקומץ** קרב לעצמו והשיריים לעצמן. בירושל' בעי אלייביה דר"ש אלין שיריים משום מה הם באים משום קומץ או משום שיריים אי מימר משום קומץ אינו נותנו בגילה ואינו נותנו לאחר מיתה ואינו מחשב להן ואי מימר משום שיריים נותנו בגילה ונותנו לאחר מיתה מהו שיחשב להן ופשיטא לה מדר"א בר"ש דאמר דמתפזרין על גבי הדשן שלמטה כדמפרש בפ' ואלו הן מנחות הדא אמרו נותנו בגילה ונותנו לאחר מיתה ומחשב להן מ"ר יוסי בר בון אינו מחשב להן אם לא הוכשרו לא לאכילת אדם ולא לאכילת מזבח: כהן

האומרת טמאה אני אלא לה עדים שהיא טמאה והאומרת איני שותה ושבעלה אינו רוצה להשקותה ושבעלה בא עליה בדרך [א]**וכל הנשואות לכהנים מנחותיהן נשרפות בת ישראל שנשאת לכהן מנחתה נשרפת** [ב]**וכהנת שנשאת לישראל מנחתה נאכלת מה בין כהן לכהנת** [ג]**מנחת כהנת נאכלת** [ד]**ומנחת כהן אינה נאכלת** [ה]**כהנת מתחללת** [ו]**וכהן אין מתחלל** [ז]**כהנת ממאה למתים** [ח]**ואין כהן מטמא למתים** [ט]**כהן אוכל בקדשי קדשים** [י]**ואין כהנת אוכלת בקדשי קדשים מה בין איש לאשה** [יא]**האיש פורע ופורם** [יב]**ואין האשה פורעת ופורמת** [יג]**האיש מדיר את בנו בנזיר** [יד]**ואין האשה מדרת בנה בנזיר** [טו]**האיש מגלח על נזירות אביו** [טז]**ואין האשה מגלחת על נזירות אביה** [יז]**האיש מקדש את בתו** [יח]**ואין האשה מקדשת את בתה** [יט]**האיש מוכר את בתו ואין האשה מוכרת את בתה** [כ]**האיש נסקל ערום ואין האשה נסקלת ערומה** [כא]**האיש נתלה ואין האשה נתלית** [כב]**האיש נמכר בגניבתו ואין האשה נמכרת בגניבתה: גמ'** ת"ר [כג]**כל הנשואות לכהונה מנחותיהן נשרפות כיצד כהנת לויה וישראלית שנשאת לכהן** [כד]**אין מנחתה נאכלת מפני שיש לו חלק בה ואינה עולה כליל מפני שיש לה חלק בה אלא הקומץ קרב בעצמו והשירים קריבין בעצמן איקרי כאן** [כה]**כל שהוא ממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו אמר יהודה בריה דר"ש בן פזי דמסיק להו לשום עצים כר"א** [כו]**דתניא ר"א אומר** [כז]**לריח ניחוח אי אתה מעלה אבל אתה מעליהו לשום עצים הניחא לר"א דאית ליה האי סברא אלא לרבנן דלית להו האי סברא מא"ל** [כח]**דעבדי להו כר"א בר"ש** [כט]**דתניא רבי אלעזר בר"ש אומר** [ל]**הקומץ קרב בעצמו והשירים מתפזרים על בית הדשן ואפי'**

וכל הנשואות [לכהנים] מנחותיהן נשרפות. ואפילו קרב הקומץ כהלכתו ולא נטמאו נשרפין שיריים בנית הדשן כדמפרש בגמרא: **כהנת.** בת כהן: **מנחה נאכלת.** דכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל כתיב (ויקרא ו') אבל (ב) כהנת הנשואה לישראל נאכלת וכן כהנת אלמנה וגרושה שהביאה מנחתה נאכלת: **כהנת מחללת.** מן התרומה ומן הכהונה אם נעבדה לפסול: **וכהן אין מחללו.** אם נשא גרושה זונה וחללה. וטעם דכולה מתני' מפרש בגמ' (ב): **כקדשי קדשים.** חטאת ואשם ומנחה בכולם כתיב (ג) כל זכר בכהנים (ד)[ואכלנו]: **מה כהן אינו נאכל.** בישראל נמי קמיירי: **אינו פורע ופורם.** כשהוא מנוגע פורע ראשו ופורם בגדיו: **האיש מדיר את בנו.** קטן בנזיר וחלה הנזירות עליו אפילו לכשיגדל: **מגלח על נזירות אביו.** אם נדר אביו בנזירות והפרים קרבנותיו ומת והיה בנו נזיר הכן מגלח ביום מלאת ומביא קרבנות שהפרים אביו: **מקדש את בתו.** מקבל קידושי בתו קטנה שלא מדעתה: **מוכר את בתו.** לאמה כשהיא קטנה: **גמ' מנחותיהן נשרפות.** אחת מנחת סוטה ואחת מנחת נדבה: **מפני שיש לו חלק בה.** שהוא מקריבה משלו וכתיב (ג) כל מנחת כהן וגו': **ואינה עולה כליל** (ב) **שיש לה חלק בה.** שלכפרתה היא באה ואין מנחת זר וכת כהן קריבין כליל בלא קמיצה: **השיריים קריבין לעצמן.** לאחר שקרב הקומץ: **קרי לאן כל שממנו כו'.** כי כל שאור וכל דבש לא (ה)תקריבו לה' (ויקרא ב) הוה ליה למכתב למה ליה למכתב ממנו אלא למדרשיה נמי באנפי נפשיה לא תקטירו כל שממנו עולה כבר אשה לה' ושל בכלל זה זה בשר כל קרבנות חוץ מעולה ושל בכלל זה שירי מנחות והכא נמי דלמא בתר חלק שלה אית לן למיזל והוה ליה תקטירו דקומץ וכל הקטרת הקומץ קרב בעצמו ואינו נקמצת ור' שמעון דריש לקרא התם וכי נאכר והיתה לכהן כמנחתו והלא לא נאכר אלא כמנחה והאי קרא במנחת חוטא כתיב ודריש לה הכי ואם כהן הוא תהיה לו כמנחת חוטא של ישראל מה מנחת חוטא ישראל שריה נאכלין אף זו שריה נאכלין ת"ל והיתה לכהן כמנחה לענין קמיצה ולא לאישים כמנחה הא כיצד הקומץ קרב בעצמו והשיריים קריבין לעצמן. ור' אליעזר סבר ליה כאבוה דבני קמיצה ומיהו שירים קרבין לעצמן ליה דכל שממנו לאישים כו' אלא קומץ קרב לעצמו והשיריים מתפזרין לאיבוד ל"ה:

האומרת טמאה אני. ירושלמי האומרת טמאה אני לא כחטאת שמתה בעליה היא וחטאת שמתה בעליה יצאו המעות ליס המלח דמיא לאשם תלוי אם שנאמר דמיון אם משנאמר בכלי מ"ר מתני' דמיא לאשם תלוי שנאמר דמיון אם משנאמר נודע לו הדם יפסל והכשר יצא לבית הסריפה: **כל הנשואות לכהנים מנחותיהן נשרפות.** פרש"י אחד מנחת סוטה ואחד מנחת נדבה ואיתיה מנחת נדבה מה תלן יש לו בה והא אפילו רבי יהודה דאומר בפ' אין בין המודר (נדרים דף לה:) אדם מביא על אשתו כל קרבנות שהיא חייבת דווקא שהיא חייבת כדמפרש בספרי כגון אם [הקיפה] נזירות בראשה ואילנה את השבת דומיא דמנחת סוטה שהיא חובה דליף לה מוהביא את קרבנה עליה כל קרבן שעליה אבל מנחת נדבה מודה רבי יהודה שאינו מביא וי"ל משום הכי יש לו חלק משום דקי"ל מה שקנתה אשה קנה בעלה כדתנן בפ"ד דנזיר (דף כז.) אם שלה היתה בהמה החטאת תמות וקא דייק בגמ' מנא לה מה שקנתה אשה קנה בעלה הלכך יש לו חלק בה אפילו לרבנן דפליגי אדר' יהודה ואמרי דווקא קרבן שמכשירה לו מביא עליה דמה שקנת' קנה בעלה מיהו בירושלמי דפרק היה מביא משמע דבמנחת סוטה אייבי והכי אימת הטם מנחתה מלמד שהיא קדשה לשמה כשם שהיא קדשה לשמה כך היא קדשה לשמו ותני רבי חייא ופליג ליקרב כליל אינה יכולה מפני שותפתה של אשה לאכול אינה יכולה מפני שותפתו של איש [אלא] הקומץ(ד) לעצמן והשיריים קריבין לעצמן ואת אומר מנחתה אלא מה דאשתעי קרא אישתעי מתני' ותו התם והביא את קרבנה עליה בעלה מהו שיפרים עליה חוץ מדעתה מכיון שיש לו שותפות במנחה מפרים עליה חוץ מדעתה וא"ת מאחר שיש לו חלק בה מ"כ הוא לה מנחת שותפות ואומר בפ"ק דזבחים (דף ה:) הנא מנחה לשני בניו ומת קריבה ואין בה משום שותפות הא יש בה משום שותפות אינה קריבה משום דכתיב בה נפש והכי קתני בסיפרי בהדיא וי"ל כיון דעיקר כפרה משום דידה נפש קרבין בה דהא הנא מנחתו לשני בניו דמסיק התם (דף ו.) דקנין להו אלמא משום דמכפרי קרבין ביה נפש: **הקומץ** קרב בעצמו. וא"ת אמאי לא שדינן לכולה מנחה בתר דידה והו שייריה נאכלין כדאמר בפ' אין בין המודר (נדרים דף לו:) ואיתיה בפ"ק דזבחים (דף ו.) ובפ"ק דתמורה (דף כ:) מתכפר עושה תמורה והכא היא מתכפרת במנחה זו י"ל התם מיקני למתכפר כולי זבח ואין לו למקדש חלק בו אבל הכא יש לו לבעל חלק במנחה: **דמסיק** להו לשום עצים. רש"י פי' דימא הכי אם ראוין הן להקטיר ולא היתה ראויה לקמוץ וכו' ותימה מאי מנא שייך הא ודאי כאילו מעורבין שייריה וכו' ותימה מאי מנא שייך חטאת שנתערבו דפליגי בה ר"א ורבנן (זבחים עז.) דלא שייך בה מנאי דליכא שום ספק אלא ודאי מקלמן ראויה להקטיר (ד)ומקלמן לאכול ולהקטיר ואותן מה שבאותן אין ראוי להקטיר לשם עצים בכל מקום שהוא ולא שייך שום מנאי וכמדומה דרש"י נקט לי' אגב שעסיק דהכיא דפרק נוטלין על האנוסה (יבמות ק.) דתנן בהנת שנתערב ולדה בולד שפחתה נותנין עליהם חומרי ישראל וחומרי כהנים ומפרש בגמרא דמנחתם נקמצת כמנחת ישראל ואינה נאכלת כמנחת כהנים וכולה סוגיא כי הכא והתם ודאי שייך מנאי כשהאחד מקריב מנחה אינו יודע אם כהן הוא או ישראל ולריך להתנות כמו שפירש רש"י כאן והא דתנן בהקומץ רבה (מנחות דף כג.) נתערב קומצה בשיריה או בשיריה של חבירתה לא יקטיר אית לן למימר דסתמא כרבנן דפליגי אדרבי אליעזר: **הקומץ** קרב לעצמו והשיריים לעצמן. בירושל' בעי אלייביה דר"ש אלין שיריים משום מה הם באים משום קומץ או משום שיריים אי מימר משום קומץ אינו נותנו בגילה ואינו נותנו לאחר מיתה ואינו מחשב להן ואי מימר משום שיריים נותנו בגילה ונותנו לאחר מיתה מהו שיחשב להן ופשיטא לה מדר"א בר"ש דאמר דמתפזרין על גבי הדשן שלמטה כדמפרש בפ' ואלו הן מנחות הדא אמרו נותנו בגילה ונותנו לאחר מיתה ומחשב להן מ"ר יוסי בר בון אינו מחשב להן אם לא הוכשרו לא לאכילת אדם ולא לאכילת מזבח: כהן

עין משפט
נר מצוה

לג א מי' פי"ב מהל' מעשה הקרבנות הלכה יב:
לד ב מי' שם הלכה י:
לה ג מי' שם הלכ' ט:
לו ד מי' פי"ט מהל' מאכלות אסורות הלכה ח סמג לאין דלה עשין ל"ד
סימן שנג סעיף ב:
לז ה מי' שם סמג שם עשין ל"ד סימן שסט סעיף יג:
לח ו מי' פי"ב מהלכות מנחות הלכ' ו ופ"ג הלכה יא סמג לאין דלה עשין ל"ד סימן שנג סעיף ב:
לט ז מי' שם סמג שם עשין ל"ד סימן שסט סעיף ח:
מ ח ט מי' פ"י מהל' מעשה הקרבנות הלכ' ג סמג עשין קפד קפה:
מא י מי' פ"י מהל' טומאת צרעת הלכ' ו סמג עשין לה:
מב כ מי' שם הלכ' ח:
מג ל מ מי' פ"ב מהלכות מירות הלכה יג:
מד נ ס מי' שם פ"ח הלכה עו:
מה ע מי' פ"ג מהל' אישות הל' יא סמג עשין מח עשין ל"ד סימן לז סעיף ח:
מו פ מי' פי"ח מהל' גירושין הלכה ז סמג עשין נ עשין ל"ד סימן קנה סעיף ח:
מז צ מי' פ"ד מהל' עבדים הלכה ח ב:
מח ק מי' פי"ו מהל' סנהדרין ה"ח סמג עשין קנ:
מט ר מי' שם הלכה ו:
נ ש מי' פ"ג מהלכות גניבה הלכה יב ופ"ח מהל' עבדים הל' ג) סמג עשין פח:
נא ת מי' פי"ב מהל' מעשה הקרבנות הלכ' יב ופ"ד מהל' סוטה הלכה עו:
נב א מי' פ"ה מהל' איסורי מזבח הלכ' ה סמג עשין שיח עיט:
נג ב מי' שם הלכה ג סמג שם:
נד ג ד מי' פי"ב מהל' מעשה הקרבנות הלכ' יב ופ"ד מהל' סוטה הלכה עו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מנחתה וכו' אבל דכהנת: (ב) ד"ה ואינה עולה כליל מפני שיש: (ג) ד"ה כר"א בר"ש וכו' ואינה נקמצת ואמר ר"ש כמנחה של ישראל וכו' אף מנחת חובה של כהן וכו' לאישים כלל רר"א בר"ש פליג עליה ואמר:

גליון הש"ס

מתני' ושבעלה אינו רוצה להשקותה. עי' יומא דף לה ע"ב תד"ה אלייבה:

מוסף רש"י

האומרת טמאה אני לך. שהותה לבית דין על קלקולה, שהיו מאיימין עליה כדתני תנאי' (לעיל ו'). מנחת כהנת נאכלת. כמנחת ישראל, מנחת כהן אינה נאכלת. דכולה כליל דכתיב (ויקרא ו') כליל תהיה (חולין קלא.). כל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו. דכתיב (ויקרא ב) כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה', והאי ממנו יתירא הוא ודרשינן ביה נמי לא תקטירו כל שממנו אשה לה', יש בכלל זה קדשים ושירי מנחה ולחם הפנים שקרב מהן כבר לאישים האיתיורים, וכן הקומץ וכן הכזיכין קיימי שירים בכל תקטירו (זבחים עו:) מאחר שנתת לאש כל משפטו הרי השירים בכל תקטירו, דכתיב לא תקטירו ממנו אשה לה', לא תקטירו דבר שיתן ממנו לאש (יומא מז: וכעי"ז יבמות ק.). **דמסיק להו לשום עצים כר"א.** דפליג במס' זבחים (עז:) כאחרי חטאת שהן שיריים מאחר שהוקטרו לאמורים ונתערבו אחרי חטאת כאחרי עולה שהן כליל, ר"א אומר יתן הכל למעלה ורואה אני את כשר חטאת למעלה כאילו הן עצים, וליף טעמא מהאי קרא ואל המזבח לא יעלו וגו' כתריה דהאי קרא לא תקטירו ממנו כתיב (יומא מז:) ורואה את כשר החטאת שהן שירים ובכל תקטירו כאילו הן עצים, דכיון דלא מכוין לבל תקטירו לא הקטרה היא ומיבר לעשות כן מפני הקנת עולה (יבמות ק.). **רבי אלעזר בר"ש אומר.** נמי הכן המנחת הקדש כדלי דלות, שהביא מנחת חוטא וכתב בה במנחת חוטא והיתה לכהן כמנחתו, כלומר אם חוטא זה כהן הוא הרי היא כמנחת ישראל, מה מנחת ישראל נקמצת אף מנחת חוטא של כהנים נקמצת, אי מה מנחת ישראל שריה נאכלין אף זה שריה נאכלין, ת"ל וכל מנחת כהן כליל תהיה, הא כילד הקומץ קרב בעצמו והשיריים קרבים לעצמן, דברי ר"ש, ר"א בר"ש אומר הקומץ קרב לעצמו והשיריים מתפזרין אחיה הדשן למטה מקום שנתנים שם מרומת הדשן וכבלה, ושירו אל המזבח לא יעלו לריח ניחוח וקא נמי אממנו לה' דאוקמה בכל הקטירו ואשמעינן דלא אסרה הקטרה אלא כשמכרין להם לריח ניחוח ל"ה: דתניא ר' אליעזר אומר הקומץ קרב בעצמו והשיריים מתפזרין גבי מנחת כהן חוטא שהביא מנחה על אל טומאת מקדש וקדשיו דקדשיו בדלי דלות ופליגי רבנן עליה ואמרי מנחת חובתו של כהן כליל כמנחת נדבתו ואינה נקמצת ור' שמעון דריש לקרא התם וכי נאכר והיתה לכהן כמנחתו והלא לענין עבודת כהן שעשונה קמיצה ולא לאישים כמנחה הא כיצד הקומץ קרב בעצמו והשיריים קרבין לעצמן ליה דכל שממנו לאישים כו' אלא קומץ קרב לעצמו והשיריים מתפזרין לאיבוד ל"ה:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com